

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ZALECENIA

ZALECENIE RADY (UE) 2020/912

z dnia 30 czerwca 2020 r.

w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. b) i e) oraz art. 292 zdania pierwsze i drugie,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 16 marca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat ⁽¹⁾ zalecający tymczasowe ograniczenie – na okres jednego miesiąca – innych niż niezbędne podróży z państw trzecich na obszar UE+ ⁽²⁾. W dniu 17 marca 2020 r. szefowie państw lub rządów UE uzgodnili wprowadzenie tymczasowego ograniczenia podróży innych niż niezbędne. Ograniczenie to wprowadziły również cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen.
- (2) W dniu 26 marca 2020 r. szefowie państw lub rządów Unii Europejskiej uzgodnili zastosowanie skoordynowanego tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE w związku z pandemią COVID-19.
- (3) W dniach 8 kwietnia 2020 r. ⁽³⁾ i 8 maja 2020 r. ⁽⁴⁾ Komisja przyjęła dwa komunikaty w sprawie działań następczych, z których każdy zalecał przedłużenie ograniczeń dotyczących podróży innych niż niezbędne odpowiednio o jeden miesiąc. Wszystkie państwa członkowskie strefy Schengen oraz cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen (zwane dalej „państwami członkowskimi”) postanowiły wprowadzić te przedłużenia, z których ostatnie dotyczyło okresu do dnia 15 czerwca 2020 r.
- (4) W dniu 15 kwietnia 2020 r. przewodnicząca Komisji Europejskiej i przewodniczący Rady Europejskiej przedstawili Wspólny europejski plan działania prowadzący do zniesienia środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się COVID-19 ⁽⁵⁾. W planie tym określono dwuetapowe podejście, zgodnie z którym kontrole na granicach wewnętrznych powinny zostać zniesione w sposób skoordynowany. Następnie stopniowo byłyby łagodzone tymczasowe ograniczenia na granicach zewnętrznych, a osoby spoza UE mogłyby ponownie odbywać inne niż niezbędne podróże do UE. Zniesienie ograniczenia podróży w odniesieniu do granic zewnętrznych powinno nastąpić po zniesieniu przez państwa członkowskie kontroli na granicach wewnętrznych lub równoległe z tym zniesieniem.
- (5) Konsultacje z państwami członkowskimi potwierdziły potrzebę dalszego krótkoterminowego przedłużenia istniejących ograniczeń na granicach zewnętrznych oraz znaczenie skoordynowanego podejścia do ich stopniowego zniesienia.

⁽¹⁾ COM(2020) 115 z 16 marca 2020 r.

⁽²⁾ „Obszar UE+” obejmuje wszystkie państwa członkowskie strefy Schengen (w tym Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię), a także cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen. Obejmuje on również Irlandię i Zjednoczone Królestwo, jeżeli państwa te zdecydują się przyłączyć do stosowania tego środka.

⁽³⁾ COM(2020) 148 z 8 kwietnia 2020 r.

⁽⁴⁾ COM(2020) 222 z 8 maja 2020 r.

⁽⁵⁾ [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020XC0417\(06\)&from=PL](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020XC0417(06)&from=PL)

- (6) W dniu 11 czerwca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat ⁽⁶⁾, w którym zaleciła, by przedłużyć ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE do dnia 30 czerwca 2020 r., oraz określiła podejście do stopniowego zniesienia tego ograniczenia od dnia 1 lipca 2020 r. Wszystkie państwa członkowskie przedłużyły ograniczenie do dnia 30 czerwca.
- (7) Od tego czasu między państwami członkowskimi toczą się dyskusje na temat kryteriów i metod, które należy zastosować.
- (8) Niniejsze zalecenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą w dalszym ciągu stosować art. 6 kodeksu granicznego Schengen ⁽⁷⁾ określający warunki wjazdu obywateli państw trzecich. W szczególności państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za ocenę, indywidualnie w każdym przypadku, czy danego obywatela państwa trzeciego należy uznać za stanowiącego zagrożenie dla zdrowia publicznego. W tym kontekście państwa członkowskie powinny zapewnić ścisłą współpracę między organami straży granicznej a przewoźnikami.
- (9) Kontrola graniczna leży w interesie nie tylko państwa członkowskiego, na którego granicach zewnętrznych jest ona dokonywana, ale w interesie wszystkich państw członkowskich, które zniosły kontrolę na granicach wewnętrznych. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić koordynację środków podejmowanych na granicach zewnętrznych w celu zapewnienia dobrze funkcjonującej strefy Schengen. Aby to osiągnąć, państwa członkowskie powinny w sposób skoordynowany rozpocząć znoszenie tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE. W pierwszej kolejności powinno to mieć zastosowanie do rezydentów państw trzecich wymienionych w załączniku I do niniejszego zalecenia. Wykaz ten należy regularnie aktualizować.
- (10) Decyzje w sprawie ewentualnego zniesienia ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE powinny uwzględniać sytuację epidemiologiczną w UE, tj. średnią liczbę przypadków COVID-19 w ciągu ostatnich 14 dni i w przeliczeniu na 100 000 mieszkańców.
- (11) Międzynarodowe przepisy zdrowotne (2005) (IHR), przyjęte przez pięćdziesiąte ósme Światowe Zgromadzenie Zdrowia w dniu 23 maja 2005 r., wzmocniły między państwami stronami Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), wśród których znajdują się wszystkie państwa członkowskie Unii, koordynację gotowości i reagowania na stan zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym. Ramy monitorowania IHR określają podstawowe zdolności w zakresie zdrowia publicznego, które mają być utrzymywane przez państwa strony WHO. Na podstawie danych przekazywanych okresowo przez państwa zgodnie z tymi ramami monitorowania można określać wynik łączny, stanowiący pośredni miernik ogólnej zdolności reagowania.
- (12) Efektywność decyzji o zniesieniu ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE zależy od skoordynowanego wdrożenia tych decyzji przez państwa członkowskie w odniesieniu do wszystkich granic zewnętrznych. Poszczególne państwa członkowskie nie powinny jednostronnie podejmować decyzji o zniesieniu ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do indywidualnych państw trzecich, dopóki pozostałe państwa członkowskie nie postanowią w sposób skoordynowany o zniesieniu ograniczenia w odniesieniu do tego państwa. Państwa członkowskie mogą jednak, przy zachowaniu pełnej przejrzystości, jedynie w trybie stopniowym znosić ograniczenia podróży w odniesieniu do państw wymienionych w załączniku I.
- (13) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego zalecenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 wspomnianego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego zalecenia – podejmuje decyzję, czy je zrealizuje.
- (14) Niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁸⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

⁽⁶⁾ COM(2020) 399 z 11 czerwca 2020 r.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

- (15) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁹⁾.
- (16) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji 1999/437/WE ⁽¹⁰⁾ w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽¹¹⁾.
- (17) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które to przepisy wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE ⁽¹²⁾ w związku z art. 3 decyzji 2011/350/UE ⁽¹³⁾.
- (18) Status prawny niniejszego zalecenia przywołany w motywach 13–17, pozostaje bez uszczerbku dla konieczności podjęcia przez wszystkie państwa członkowskie, w interesie właściwego funkcjonowania strefy Schengen, decyzji o zniesieniu, w sposób skoordynowany, ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

1. Państwa członkowskie powinny w sposób skoordynowany stopniowo znosić tymczasowe ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE, począwszy od dnia 1 lipca 2020 r. w odniesieniu do rezydentów państw trzecich wymienionych w załączniku I.

Aby określić państwa trzecie, w przypadku których obecne ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE powinno zostać zniesione, zastosowanie powinny mieć metody i kryteria określone w komunikacie Komisji z dnia 11 czerwca 2020 r. ⁽¹⁴⁾ w sprawie trzeciej oceny stosowania tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE. Wspomniane kryteria odnoszą się do sytuacji epidemiologicznej i środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się, w tym ograniczenia dystansowania społecznego, jak również do względów gospodarczych i społecznych i są stosowane łącznie.

2. W odniesieniu do sytuacji epidemiologicznej państwa trzecie wymienione w załączniku I powinny spełniać w szczególności następujące kryteria:
- w ciągu ostatnich 14 dni i w przeliczeniu na 100 000 mieszkańców liczba nowych przypadków COVID-19 sytuuje się poniżej lub blisko średniej UE, według stanu na dzień 15 czerwca 2020 r.,
 - tendencja w zakresie nowych przypadków w tym samym okresie w porównaniu z poprzednimi 14 dniami jest stabilna lub spadkowa, oraz

⁽⁹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽¹¹⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽¹²⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽¹³⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

⁽¹⁴⁾ COM(2020) 399 z dnia 11 czerwca 2020 r.

— ogólna reakcja na pandemię COVID-19, z uwzględnieniem dostępnych informacji na temat kwestii takich jak testowanie, nadzór, ustalanie kontaktów zakaźnych, środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się wirusa, leczenie i sprawozdawczość, jak również wiarygodność dostępnych informacji i źródeł danych oraz, w razie potrzeby, całkowity średni wynik w odniesieniu do wszystkich wymiarów Międzynarodowych przepisów zdrowotnych (IHR). Należy również uwzględnić informacje przekazane przez delegatury UE w oparciu o listę kontrolną załączoną do komunikatu z dnia 11 czerwca 2020 r.

3. Przy podejmowaniu decyzji, czy tymczasowe ograniczenie dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE ma zastosowanie do danego obywatela państwa trzeciego, decydującym czynnikiem powinno być posiadanie miejsca pobytu w państwie trzecim, w odniesieniu do którego zniesiono ograniczenia dotyczące podróży innych niż niezbędne (a nie obywatelstwo).
4. Co dwa tygodnie wykaz państw trzecich, o którym mowa w załączniku I, powinien podlegać przeglądowi i – stosownie do przypadku – ewentualnej aktualizacji, dokonywanych przez Radę po przeprowadzeniu ścisłych konsultacji z Komisją oraz stosownymi agencjami i służbami UE, po dokonaniu ogólnej oceny opartej na metodyce, kryteriach i informacjach, o których mowa w pkt 2.

Ograniczenia dotyczące podróży mogą zostać całkowicie lub częściowo zniesione lub przywrócone w odniesieniu do danego państwa trzeciego już wymienionego w wykazie w załączniku I, stosownie do zmian dotyczących niektórych z warunków określonych powyżej i w rezultacie zmian w ocenie sytuacji epidemiologicznej. W przypadku gdy sytuacja w państwie trzecim pogarsza się nagle, należy stosować szybkie procesy decyzyjne.

5. W przypadku gdy tymczasowe ograniczenia dotyczące podróży nadal mają zastosowanie do danego państwa trzeciego, następujące kategorie osób powinny być zwolnione z ograniczenia podróży, niezależnie od jej celu:
 - a) obywatele Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE oraz obywatele państw trzecich, którzy na mocy porozumień między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a tymi państwami trzecimi, z drugiej strony, korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu obywateli Unii, a także członkowie ich rodzin ⁽¹⁵⁾;
 - b) obywatele państw trzecich, którzy są rezydentami długoterminowymi na mocy dyrektywy w sprawie pobytu długoterminowego ⁽¹⁶⁾, osoby, których prawo pobytu wynika z innych dyrektyw UE lub z prawa krajowego lub które posiadają krajowe wizy długoterminowe, a także członkowie ich rodzin.

Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić odpowiednie środki, takie jak nałożenie na takie osoby wymogu poddania się samoizolacji lub podobnym środkom po powrocie z państwa trzeciego, w odniesieniu do którego utrzymywane jest tymczasowe ograniczenie podróży, pod warunkiem że nakładają one takie same wymogi na własnych obywateli.

Ponadto należy zezwolić na niezbędne podróże w odniesieniu do szczególnych kategorii osób podróżujących w związku z koniecznością lub wykonujących niezbędną funkcję, o których mowa w załączniku II ⁽¹⁷⁾. Państwa członkowskie mogą wprowadzić dodatkowe środki bezpieczeństwa dla tych podróżnych, zwłaszcza gdy ich podróż rozpoczęła się w regionie wysokiego ryzyka.

Wykaz szczególnych kategorii osób podróżujących w związku z koniecznością lub wykonujących niezbędną funkcję, o których mowa w załączniku II, może zostać poddany przeglądowi przez Radę, w ścisłym porozumieniu z Komisją, stosownie do względów społecznych i gospodarczych, a także ogólnej oceny rozwoju sytuacji epidemiologicznej, w oparciu o metody, kryteria i informacje, o których mowa powyżej.

6. W celu zniesienia tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do państw trzecich wymienionych w załączniku I, należy również regularnie i odrębnie w każdym przypadku uwzględnić zasadę wzajemności.
7. Poszczególne państwa członkowskie nie powinny podejmować decyzji o zniesieniu ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do konkretnego państwa trzeciego, dopóki zniesienie takiego ograniczenia nie zostanie skoordynowane zgodnie z niniejszym zaleceniem.

⁽¹⁵⁾ Zgodnie z art. 2 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77).

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44).

⁽¹⁷⁾ [Zob. również komunikaty Komisji z dnia 16 marca (COM(2020) 115), 11 czerwca 2020 r. (COM(2020) 399), a także wskazówki z 30 marca 2020 r. (C(2020) 2050 z 30 marca 2020 r.).]

8. Do celów niniejszego zalecenia rezydentów Andory, Monako, San Marino i Watykanu/Stolicy Apostolskiej należy uznawać za rezydentów UE.
9. Niniejsze zalecenie powinno być wdrożone przez wszystkie państwa członkowskie na wszystkich granicach zewnętrznych.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 czerwca 2020 r.

W imieniu Rady
A. METELKO-ZGOMBIĆ
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK I

Państwa trzecie, których rezydentów nie powinno dotyczyć tymczasowe ograniczenie na granicach zewnętrznych dotyczące innych niż niezbędne podróży do UE

1. ALGERIA
2. AUSTRALIA
3. KANADA
4. GRUZJA
5. JAPONIA
6. CZARNOGÓRA
7. MAROKO
8. NOWA ZELANDIA
9. RWANDA
10. SERBIA
11. KOREA POŁUDNIOWA
12. TAJLANDIA
13. TUNEZJA
14. URUGWAJ
15. CHINY (*)

(*) Z zastrzeżeniem potwierdzenia zasady wzajemności.

ZAŁĄCZNIK II

Szczególne kategorie osób podróżujących w związku z koniecznością lub wykonujących niezbędną funkcję:

- (i) pracownicy służby zdrowia, osoby prowadzące badania naukowe w dziedzinie zdrowia oraz pracownicy służb opieki nad osobami starszymi;
 - (ii) pracownicy przygraniczni;
 - (iii) pracownicy sezonowi w rolnictwie;
 - (iv) pracownicy transportu;
 - (v) dyplomaci, pracownicy organizacji międzynarodowych oraz osoby zaproszone przez organizacje międzynarodowe, których obecność fizyczna jest niezbędna do prawidłowego funkcjonowania tych organizacji, personel wojskowy oraz pracownicy pomocy humanitarnej i personel zajmujący się ochroną ludności w ramach pełnionych przez nich funkcji;
 - (vi) pasażerowie tranzytowi;
 - (vii) pasażerowie podróżujący z niezbędnych przyczyn rodzinnych;
 - (viii) marynarze;
 - (ix) osoby wymagające ochrony międzynarodowej lub ochrony z innych przyczyn humanitarnych;
 - (x) obywatele państw trzecich podróżujący w celu odbywania nauki;
 - (xi) pracownicy-cudzoziemcy o wysokich kwalifikacjach, jeżeli ich zatrudnienie jest konieczne z ekonomicznego punktu widzenia, a praca nie może zostać odroczone lub wykonana za granicą.
-